Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	11Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8119212626
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Viera Zoľáková
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2021:8119212626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: mal. I. T., F.. XX.XX.XXXX, T. Č. XXXX/XX, XXX XX H., zastúpenej opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov, so sídlom Slovenská 87, 080 01 Prešov, proti žalovanému: D. C.Š., F.. XX.XX.XXXX, T. Š. XXX, XXX XX Š., právne zastúpenému JUDr. Martinom Tobiašom, advokátom, IČO: 52 639 398, so sídlom Protifašistických bojovníkov 4, 080 01 Prešov, o určenie, že žalobkyňa je dedičkou po poručiteľke, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 10C/32/2019-92 z 20. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Nepriznáva sporovým stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom určil, že žalobkyňa mal. I. T., F.. XX.XX.XXXX, T. Č. XX, XXX XX H. je zákonnou dedičkou v III. dedičskej skupine po poručiteľke E.. E. C., F.. XX.XX.XXXX, naposledy bytom H., Č. XXXX/XX, zomr. XX.XX.XXXX a priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd určil, že je dedičkou v III. dedičskej skupine po poručiteľke E.. E. C., F.. XX.XX.XXXX, naposledy bytom H., Č. XXXX/XX, zomr. XX.XX.XXXX. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že bola predbežným opatrením Okresného súdu Lučenec, č. k. 17P/63/2014-23 z 1. októbra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. januára 2015, zverená do osobnej starostlivosti poručiteľke E.. E. C.. Následne bola rozhodnutím Okresného súdu Lučenec, č. k. 17P/63/201-110 z 28. januára 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. februára 2016, zverená do pestúnskej starostlivosti E.. E. C.. Po smrti E.. E.S. C. bolo v dedičskej veci dokazovaním zistené, že prichádza do úvahy ako dedička zo zákona v III. skupine, a to z titulu spolužijúcej osoby. V zmysle týchto zistení jej Okresný súd Prešov prostredníctvom notára JUDr. Vladimíra Čuchtu, povereného Okresným súdom Prešov funkciou súdneho komisára v dedičskej veci po poručiteľke ustanovil za procesného opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov (ďalej aj „úrad“). Uznesením Okresného súdu Prešov vydaným notárom JUDr. Vladimírom Čuchtom ako súdnym komisárom, č. k. 26D/621/2018-95 zo 16. januára 2019 bola jej účasť v dedičskom konaní ukončená. Okresný súd v odôvodnení tohto uznesenia konštatoval, že na to, aby mohla dediť titulom spolužijúcej osoby musia byť kumulatívne splnené podmienky trvania spolužitia v jednej domácnosti minimálne po dobu jedného roka pred smrťou poručiteľky a starostlivosti o spoločnú domácnosť alebo odkázanosti výživou na poručiteľa, ale aj to, že podmienka odkázanosti výživou nebola v jej prípade naplnená. Okresný súd Prešov uznesením, č. k. 26D/621/2018-149 z 13. mája 2019 zrušil uznesenie,

č. k. 26D/621/2018-95 zo 16. januára 2019 a vrátil vec notárovi ako súdnemu komisárovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Okresný súd Prešov v tomto rozhodnutí okrem iného konštatoval, že za osobu odkázanú výživou na poručiteľa možno považovať aj osobu zverenú poručiteľovi do pestúnskej starostlivosti. Zároveň však uviedol, že medzi účastníkmi dedičského konania je sporná skutková stránka veci, a to zistenie konkrétnych okolností akou mierou sa poručiteľka nebohá E.. E. C. podieľala na výžive maloletej I. T.. Okresný súd Prešov prostredníctvom súdneho komisára odkázal v zmysle ustanovenia § 194 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „CMP“) jej opatrovníka na podanie žaloby o určenie, že maloletá je dedičom po poručiteľke. V osobnej starostlivosti poručiteľky bola od jedného a pol roka svojho veku. Poručiteľka sa o ňu vždy riadne starala a poskytovala jej adekvátnu starostlivosť, čo potvrdzujú správy, ktoré podal opatrovník v zmysle ustanovenia § 44a zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSOD a SK“) súdu (v konaní vo veciach maloletých detí. Za jedinú formu jej príjmu možno považovať opakovaný príspevok dieťaťu, ktorý jej bol v zmysle ustanovenia § 5 zákona č. 627/2005 Z. z. o príspevkoch na podporu náhradnej starostlivosti o dieťa (ďalej len „zákon o príspevkoch na podporu náhradnej starostlivosti o dieťa“) v období od 1. januára 2015 do 31. augusta 2017 priznaný vo výške 138,13 eur mesačne a v období od 1. septembra 2017 do 30. apríla 2018 priznaný vo výške 139,09 eur. Počas trvania pestúnskej starostlivosti navštevovala predškolské zariadenie na Č. K. XX R. H., kde jej poručiteľka hradila stravné a školné vo výške 51,- eur mesačne. Zároveň jej poručiteľka hradila lieky, nakoľko mala diagnostikovanú chronickú bronchitídu, kardiologické ochorenie a vývinovú nezrelosť. Ďalej jej poručiteľka zabezpečovala stravu, ošatenie, hygienické potreby, hračky školské potreby a dary, čím jej zabezpečovala aj riadny fyzický, rozumový, citový, morálny a sociálny vývin a vývin osobnej integrity. Poručiteľke na pokrytie všetkých jej potrieb nepostačoval opakovaný príspevok dieťaťu, ktorý jej bol priznaný. Poručiteľka aj z tohto dôvodu poberala počas obdobia trvania pestúnskej starostlivosti rôzne formy štátnych sociálnych dávok, ktoré spoločne so svojím príjmom využívala na hradenie nákladov spojených s jej riadnou výchovou. Poručiteľka jej prispievala na výživu vo veľmi výraznej miere, čo potvrdzuje kvalitatívna úroveň poskytnutej pestúnskej starostlivosti. Je dôvodné prezumovať, že v prípade, ak by poručiteľka využívala peňažné prostriedky neúčelne, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately by počas návštev v rodine takýto stav konštatovalo a prijalo by príslušné opatrenia, nakoľko by to ohrozovalo jej zdravý vývin. Zdôraznila, že za osobu odkázanú výživou na poručiteľa sa považuje aj osoba, ktorá nemala vlastný zdroj príjmov na úhradu svojich osobných potrieb a nemala voči nikomu nárok na ich úhradu, poručiteľ jej však dobrovoľne a bezplatne toto plnenie poskytoval. Pôjde zväčša o príbuzných v pobočnej línii, ale aj o známych či priateľov. Patria sem aj osoby zverené poručiteľovi do pestúnskej starostlivosti, prípadne pestún, o ktorého sa poručiteľ staral (in. Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomačovič, M. a kol. Občiansky zákonník, I., II. § 1- 88. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015m s, 1656-1658). Okrem toho poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 3233/2009, v ktorom dovolací súd uviedol, že požiadavka odkázanosti dediča výživou na poručiteľa v zmysle ustanovenia § 474 ods. 1 a § 475 ods. 1 Obč. zák. je splnená vždy vtedy, keď poručiteľ, aj bez povinnosti vyplývajúcej zo zákona, buď úplne zabezpečoval pokrytie všetkých potrieb výživy dediča, alebo sa na pokrytí týchto potrieb aspoň významnou mierou podieľal, v druhom z uvedených prípadov nie je rozhodujúce akým spôsobom a z akého (právneho) dôvodu boli pokryté zostávajúce potreby výživy dediča. Otázka „významnosti“ miery, s akou sa poručiteľ podieľal na výžive dediča, je vždy otázkou posúdenia konkrétnych okolností prípadu. (Krajčo, J., Občiansky zákonní pre prax Komentár. Judikatúra NS SR, NS ČR, ESD, ESĽP. Bratislava: EUROUNION, 2015, s. 2056.). V tejto súvislosti dodala, že štát, na výživu ktorého má byť dieťa v pestúnskej starostlivosti odkázané, prispieva pestúnovi sumou, ktorou nie je možné zabezpečiť dieťaťu všetky jeho vývinové potreby (stravu, ošatenie, školské pomôcky, zdravotnú starostlivosť, záujmové krúžky, voľnočasové aktivity atď.). Fyzická osoba, ktorá má záujem stať sa pestúnom, musí v zmysle ZoSOD a SK okrem iného preukázať také majetkové pomery, ktorými dokáže zabezpečiť ekonomickú funkciu rodiny s prijatým dieťaťom. Vyplýva z toho predpoklad štátu, že budúci pestún bude schopný zo svojich príjmov zabezpečiť všetky vývinové potreby dieťaťa tak, ako mu to bude uložené súdom a v rozsahu, v akom by túto povinnosť mali vykonávať rodičia dieťaťa. V opačnom prípade by záujemcovia o pestúnsku starostlivosť neboli povinní predložiť k svojej žiadosti o zapísanie do zoznamu žiadateľov o náhradnú rodičovskú starostlivosť doklad o majetkových pomeroch na preukázanie primeraného majetkového základu na plnenie ekonomicko-zabezpečovacej funkcie rodiny, ktorý je jedným z nevyhnutných predpokladov na zapísanie do zoznamu žiadateľov v zmysle ustanovenia § 35 ods. 3 písm. c) ZoSOD a SK.

2.2 Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol, aby súd konanie zastavil z dôvodu, že od vydania uznesenia o ustanovení procesného opatrovníka došlo k zmene stavu, čo bolo potvrdené aj

výpoveďou samotnej zamestnankyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov na pojednávaní konanom 10. januára 2019 pred súdnym komisárom, pričom z jej výpovede vyplynulo, že zákonní zástupcovia žalobkyne už nie sú v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody. Súd napriek tomu, že došlo k zániku dôvodov pre ustanovenie procesného opatrovníka nezrušil toto procesné opatrovníctvo a ďalej vo veci konal s ustanoveným procesným opatrovníkom - Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov. Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) neupravuje možnosť ustanoviť strane, ktorá nie je spôsobilá samostatne konať pred súdom za procesného opatrovníka Úrad práce sociálnych vecí a rodiny. Napriek tomu bol tento maloletej žalobkyni ustanovený za procesného opatrovníka. Úrady práce sociálnych vecí a rodiny od 1. januára 2015 nedisponujú právnou subjektivitou. Právna subjektivita prešla z úradov práce, sociálnych vecí a rodiny na Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny. Pokiaľ sa úrad rozhodol podať túto žalobu, už v úvode tejto žaloby mal uviesť dôvody, pre ktoré má za to, že práve on je povinný a oprávnený podať za maloletú žalobu, a to aj bez toho, aby o tom upovedomil rodičov - zákonných zástupcov maloletej a na základe čoho prevzal právo podať za maloletú žalobu, a to aj s vedomím možného následku v prípade neúspechu žalobkyne v tomto konaní v znášaní trov konania zahŕňajúcich trovy právneho zastúpenia. Práve podaním žaloby bez súhlasu maloletej a bez súhlasu jej rodičov - zákonných zástupcov vystavil úrad rodičov maloletej tomu, že aj keď nie sú stranami v tomto konaní, budú v konečnom dôsledku znášať pri prípadnom neúspechu trovy konania úspešnej strany. Úrad si pri podaní žaloby zrejme neuvedomil ani to, že podaním žaloby a prípadným rozhodnutím o tejto žalobe, ktoré by bolo v prospech maloletej, by vzhľadom na nedostatok veku maloletej došlo k tomu, že v prípade dedenia majetku po poručiteľke by na nadobudnutie tohto majetku bolo potrebné súdne rozhodnutie, ktorým by bol nahradený súhlasný prejav vôle maloletej, samozrejme za účasti rodičov - zákonných zástupcov maloletej a s udržaním ktorého by maloletej nepochybne vznikli nemalé náklady, pričom je otázne, akým spôsobom by došlo k znášaniu týchto nákladov, keďže úrad by tieto náklady na udržiavanie tohto majetku iste neznášal. Nadobudnutý majetok by kvôli nedostatočnému veku maloletej spravovali jej rodičia, pričom na správu tohto majetku by bolo potrebné uhrádzať náklady s tým spojené, energie, bytový fond, a pod., pričom existuje dôvodná obava, či by k týmto úhradám zo strany rodičov maloletej aj vzhľadom na zistené okolnosti (v konaní o zverení maloletej do pestúnskej starostlivosti) o ich životných podmienkach aj reálne došlo a či by v konečnom dôsledku nedošlo k vystaveniu maloletej prostredníctvom jej rodičov riziku exekučného konania. Žalobkyňa spĺňa podmienku spolužitia v spoločnej domácnosti po dobu aspoň jedného roka s poručiteľkou, no nespĺňa podmienku odkázanosti výživou na poručiteľku, ktoré musia byť splnené kumulatívne, aby bolo možné hovoriť o tzv. spolužijúcej osobe v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Žalobkyňa bola rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 17P/63/2014 z 28. januára 2016 zverená do pestúnskej starostlivosti E.. E. C.. Druhým výrokom tohto rozsudku súd rozhodol o povinnosti pestúnky vykonávať osobnú starostlivosť o maloletú v rovnakom rozsahu, v akom ju vykonávajú rodičia, pričom právo zastupovať maloleté dieťa a spravovať jeho majetok jej priznal len v bežných veciach. Tretím výrokom tohto rozsudku súd rozhodol o povinnosti rodičov platiť výživné na maloletú. Práve táto vyživovacia povinnosť bola súdom jasne stanovená ako povinnosť rodičov maloletej, ktorá rodičom vyplýva z ustanovenia § 51 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „zákon o rodine“). Pestún nemá povinnosť dieťaťu, ktoré mu bolo zverené do jeho osobnej starostlivosti prispievať na výživu. Táto povinnosť neprechádza z rodičov dieťaťa na pestúna, nakoľko ide o povinnosť, ktorú majú rodičia dovtedy, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Pestún má povinnosť vo vzťahu k dieťaťu vykonávať „len“ osobnú starostlivosť. Pestún nemá vyživovaciu povinnosť vo vzťahu ku dieťaťu, dokonca zákon o rodine nepožaduje, aby žiadateľ o pestúnsku starostlivosť spĺňal majetkové predpoklady na to, aby mu mohlo byť dieťa zverené do jeho pestúnskej starostlivosti. Preto nesúhlasil s výkladom o povinnosti preukázať majetkové predpoklady pestúna, pre účely plnenia vyživovacej povinnosti pestúna voči dieťaťu uvedeným v žalobe. Vyživovacia povinnosť k dieťaťu v prípade zverenia dieťaťa do pestúnskej starostlivosti naďalej ostáva rodičom, ktorí sú navyše v zmysle zákona oprávnení rozhodovať o všetkých ostatných právach dieťaťa, ktoré pestúnovi neboli zverené. Poručiteľka mala ako pestúnka nárok na viaceré sociálne príspevky, či dávky súvisiace so starostlivosťou o žalobkyňu, ktorá jej bola zverená do pestúnskej starostlivosti. Poručiteľke bola žalobkyňa zverená do pestúnskej starostlivosti v čase, keď mala 1,5 roka. Po zverení žalobkyne do pestúnskej starostlivosti nastúpila poručiteľka na materskú dovolenku, teda poberala aj materské, ktoré iste účelne využila na starostlivosť o žalobkyňu, avšak zo strany poručiteľky nešlo o plnenie si vyživovacej povinnosti voči žalobkyni, nakoľko túto mali a stále aj majú jej rodičia. Žalobkyni bol za trvania pestúnskej starostlivosti medzi ňou a poručiteľkou v zmysle zákona o príspevkoch na podporu náhradnej starostlivosti o dieťa vyplácaný opakovaný príspevok vo výške 138,13 eur a neskôr vo výške 139,09 eur, ktorý je určený na podporu uspokojovania potrieb dieťaťa, najmä na úhradu nákladov na výživu, výchovu, vzdelávanie

a bývanie dieťaťa. Tento príspevok sa udeľuje v prípade, že súdom určené výživné rodičom, ktoré je príjmom dieťaťa, je nižšie, ako je suma opakovaného príspevku dieťaťu podľa odseku 3 písm. a), teda nižšie ako dvojnásobok sumy životného minima pre nezaopatrené dieťa mesačne. Ak by bola poručiteľka tá, ktorá by mala vyživovaciu povinnosť voči žalobkyni, žalobkyni by príspevok v zmysle vyššie uvedeného vyplácaný nebol. Vyživovacia povinnosť však prináležala len rodičom žalobkyne. Nesúhlasil s názorom, že poručiteľka prispievala maloletej na výživu vo veľmi výraznej miere, nakoľko tieto tvrdenia neboli podložené žiadnymi relevantnými listinnými dôkazmi, ktoré by ich preukazovali. Tvrdenia či dohady úradu o „dôvodnom konštatovaní“, že poručiteľke na pokrytie všetkých potrieb maloletej nemohol postačovať opakovaný príspevok dieťaťu, ktorý bol žalobkyni poskytovaný štátom nemožno považovať za relevantné. Tieto tvrdenia žalobkyňa, resp. úrad nijako nepreukázali a ide len o akési dohady. V danom prípade ide o maloletú, ktorá v rozhodnej dobe mala 1,5 až 4 roky, pričom výdavky na výchovu, stravu, či zdravotnú starostlivosť pri zdravom dieťati v takomto veku sú iste iné, ako pri dieťati, ktoré navštevuje základnú školu, iné sú pri dieťati navštevujúcom strednú školu a iné pri dieťati navštevujúcom vysokú školu. V konkrétnom prípade preto iste nemožno súhlasiť s „úvahou“ úradu, že príspevky poskytované dieťaťu v spojení s materským, neskôr rodičovským príspevkom, rodinnými prídavkami a súčasne s príspevkom pre náhradného rodiča, teda štátne dávky v sume asi 534,- eur plus materské nepostačovali poručiteľke na úhradu výdavkov na maloletú vo veku 1,5 až 4 roky. Požiadavka „odkázanosti dediča výživou na poručiteľa“, ktorá je nevyhnutnou charakteristikou „spoločne žijúcej osoby“ v zmysle Občianskeho zákonníka je splnená len vtedy, ak poručiteľ aj bez povinnosti vyplývajúcej zo zákona buď úplne zabezpečoval pokrytie všetkých potrieb výživy dediča, alebo sa na pokrytí týchto potrieb aspoň významnou mierou podieľal. Otázka „významnosti“ miery, akou sa poručiteľ podieľal na výžive dediča je vždy otázkou posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Nesprávna je aj argumentácia úradu v závere žaloby o tom, že dieťa v pestúnskej starostlivosti je v rozhodujúcej miere odkázané na výživu z príjmu pestúna a nie z príspevkov poskytovaných štátom pri zverení dieťaťa do pestúnskej starostlivosti, ako aj tvrdenia o tom, že tieto príspevky sami o sebe nepostačujú na pokrytie všetkých potrieb dieťaťa. Žalobkyňa svoje tvrdenia znovu nepodložila žiadnymi listinnými dôkazmi, neuviedla v čom tento príspevok nepostačoval na pokrytie jej potrieb, neuviedla aké výdavky mali byť poručiteľkou vynaložené z jej príjmu na ňu, v akej sume, kedy a na čo mali byť vynaložené, a preto nemožno súhlasiť s tvrdením, že žalobkyňa bola „výživou odkázaná na poručiteľku“. Napokon petit žaloby ani nekorešponduje so závermi uznesenia Okresného súdu Prešov, sp. zn.: 26D/621/2018 z 13. mája 2019, v ktorom bol vyslovený záväzný právny názor súdu.

2.3 Žalobkyňa v replike uviedla, že rodičia sa o ňu dlhodobo vôbec nezaujímajú a žiadnym spôsobom sa s ňou nekontaktujú, preto je podľa názoru jej opatrovníka jej zastupovanie práve ním v jej záujme. Úrad jej bol za procesného opatrovníka v konaní o dedičstve ustanovený uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 26D/621/2018-74 zo 17. októbra 2018. Kolízny opatrovník je v zmysle ustanovení zákona o rodine i dôvodovej správy k tomuto zákonu „procesným opatrovníkom ad hoc.“ Funkcia kolízneho opatrovníka sleduje osobitný záujem dieťaťa v jednotlivých konaniach vo veciach maloletých, a preto spočíva v povinnosti objektívne chrániť práva a právom chránené záujmy dieťaťa. Podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku je hlavným dôvodom zjednotenie pojmovej nejednotnosti pojmu „opatrovník“, ktorý splýval s opatrovníkom podľa hmotného práva. Zároveň je procesný opatrovník súdom ustanovený z dôvodov procesnej ekonómie. V zmysle ustanovenia § 73 ods. 2 písm. i) ZoSOD a SK je úrad práce, sociálnych vecí a rodiny orgán, ktorý plní „ďalšie úlohy ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi.“, pričom zákon sám nielenže odkazuje na Civilný sporový poriadok ako osobitný predpis, ale vyjadruje tak aj fakt, že pôsobnosť úradu je vymedzená len demonštratívnym výpočtom. ZoSOD a SK zakotvuje v ustanovení § 35 ods. 3 písm. c) povinnosť žiadateľa, ktorý má záujem stať sa pestúnom alebo osvojiteľom, aby predložil doklad o majetkových pomeroch na preukázanie primeraného majetkového základu na plnenie ekonomicko-zabezpečovacej funkcie rodiny. Ak takýto doklad nepredloží, resp. nepreukáže primeraný majetkový základ na plnenie ekonomicko-zabezpečovacej funkcie rodiny, nedôjde ani k zapísaniu fyzickej osoby do zoznamu žiadateľov o osvojenie, resp. pestúnsku starostlivosť. Vzťah dieťaťa a pestúna sa tvorí dávno pred rozhodnutím súdu. Potreba vytvorenia vzťahu v prvom rade vychádza z odborníkmi uznaných vývinových potrieb dieťaťa, ktoré bytostne potrebuje primárnu väzbu na dospelého, aby jeho emocionálny vývin nebol narušený. Preto aj zákon o rodine uprednostňuje náhradnú osobnú starostlivosť a pestúnsku starostlivosť pred ústavnou starostlivosťou. Vzťah medzi dieťaťom a budúcim pestúnom môže vzniknúť len na základe zapísania fyzickej osoby, ktorá má záujem stať sa pestúnom, resp. osvojiteľom, do zoznamu žiadateľov o pestúnsku starostlivosť, resp. osvojenie. Pred zapísaním do zoznamu žiadateľov prechádza fyzická osoba najmenej 26-hodinovou prípravou na náhradnú rodičovskú starostlivosť, na konci ktorej je hodnotená jej spôsobilosť zabezpečiť dieťaťu všetky jeho vývinové potreby, a teda aj schopnosť

poskytnúť dieťaťu plnohodnotný a milujúci vzťah. Žiadateľ o pestúnsku starostlivosť právoplatne zapísaný do zoznamu žiadateľov po svojom súhlase s nadviazaním osobného vzťahu s maloletým dieťaťom, ktorý je výlučne na báze dobrovoľnosti a nemožno ho žiadnym spôsobom vynútiť, vstupuje do interakcie s dieťaťom, a to napr. na pôde centra pre deti a rodiny, pod dohľadom psychológa centra. Interakcia trvá do doby, kým nedôjde aj zo strany dieťaťa k pozitívnemu prijímaniu budúceho potenciálneho pestúna. Interakcia dieťaťa s budúcim pestúnom je v závere, ak dohliadajúci psychológ zhodnotí vzťah ako pozitívne nadviazaný s perspektívou jeho ďalšieho rozvoja, v najlepšom záujme dieťaťa. Aby nedochádzalo k prerušeniu nadviazaného vzťahu, príslušný súd spravidla neodkladným opatrením zveruje dieťa do starostlivosti budúceho pestúna, aby nadviazaný vzťah dostal aj právne zabezpečenie. V prípade, ak je interakcia dieťaťa s budúcim pestúnom neúspešná, psychológ centra neodporučí zveriť dieťa žiadateľovi a k zvereniu do pestúnskej starostlivosti nedôjde. Z uvedeného je celkom zrejmé, že inak, ako na báze obojstrannej dobrovoľnosti nemôže pestúnsky vzťah vzniknúť. Nakoniec zdôraznila, že akékoľvek nadobudnutie majetku (aj napriek potenciálnym výdavkom s ním spojenými) ju postaví do lepšej situácie než v prípade, keby tento majetok nenadobudla pre nedostatočné hájenie jej záujmov zo strany opatrovníka.
2.4 Žalovaný v duplike uviedol, že dôvody na ustanovenie procesného opatrovníka žalobkyne odpadli a úrad nie je subjektom, ktorý má byť v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku ustanovený za procesného opatrovníka. Úrad nesprávne stotožňuje pojmy „procesný opatrovník“ podľa CSP a „kolízny opatrovník“ podľa zákona o rodine. V zmysle zákona o rodine a ustálenej judikatúry je kolíznym opatrovníkom ten, koho v prípade možnej kolízie záujmov maloletého dieťaťa a jeho rodičov ustanovil súd maloletému dieťaťu za zástupcu, ktorý bude maloleté dieťa zastupovať v určitom konaní alebo pri určitom právnom úkone. Kolízny opatrovník je súdom ustanovovaný v konaniach, kde sa upravuje výkon rodičovských práv a povinností, t. j. rozhoduje sa o rozvode manželstva a úprave rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva, ďalej v konaniach o zverení dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti, do starostlivosti jednému z rodičov, do náhradnej osobnej starostlivosti, o úprave práv a povinností počas trvania manželstva, o zverení dieťaťa do pestúnskej starostlivosti, o osvojení, o osvojiteľnosti, o nariadení ústavnej starostlivosti, dedičské konanie, konanie o určenie otcovstva, zapretie otcovstva a podobne. V danom prípade však nejde o žiadne z týchto konaní, ale o konanie o dedičstve, v ktorom sa koná o tom, či žalobkyňa je alebo nie je dedičkou. Nesúhlasil s argumentom úradu o tom, že „pôsobnosť úradu je vymedzená len demonštratívnym výpočtom“, pričom v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie vyjadrenia k žalobe a na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. ZoSOD a SK v ustanovení § 73 ods. 2 neuvádza za slovným spojeným „Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny“ slovko najmä, ktoré by iste značilo to, že ide o demonštratívny výpočet, ale upravuje pôsobnosť úradov práce, sociálnych vecí a rodiny taxatívne.
2.5 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že žalobkyňa bola rozsudkom Okresného súdu Lučenec, č. k. 17P/63/2014-110 z 28. januára 2016 zverená do pestúnskej starostlivosti E.. E. C.Z., F.. XX.XX.XXXX, ktorá 9. júna 2018 zomrela. Uznesením Okresného súdu Prešov vydaným prostredníctvom notára JUDr. Vladimíra Čuchtu ako súdneho komisára, č. k. 26D/621/2018-95 zo 16. januára 2019 bola účasť žalobkyne v dedičskom konaní ukončená. Okresný súd Prešov uznesením, č. k. 26D/621/2018-149 z 13. mája 2019 zrušil uznesenie, č. k. 26D/621/2018-95 a vrátil vec notárovi ako súdnemu komisárovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení tohto uznesenia okrem iného konštatoval, že za osobu odkázanú výživou na poručiteľa možno považovať aj osoby zverené poručiteľovi do pestúnskej starostlivosti. Zároveň uviedol, že medzi účastníkmi dedičského konania je sporná skutková stránka veci, a to zistenie konkrétnych okolností akou mierou sa poručiteľka nebohá E.. E. C. podieľala na výžive maloletej I. T.. Okresný súd Prešov prostredníctvom súdneho komisára, uznesením, č. k. 26D/621/2018-157 z 2. júla 2019 odkázal opatrovníka maloletej I. T. na podanie žaloby na Okresný súd Prešov o určenie, že žalobkyňa je dedičkou po poručiteľke. Podľa predložených správ o rodinných, bytových a sociálnych pomeroch žalobkyňa žila s poručiteľkou v jednoizbovom byte, ktorý bol vybavený vhodným spôsobom a pôsobil útulným dojmom. Maloletá mala pestúnku veľmi rada a starostlivosť o maloletú bola hodnotená pozitívne. Podľa správy z 23. júla 2019 boli nebohej poskytované tieto príspevky: prídavok na dieťa v období od 1. januára 2015 do 31. decembra 2017 vo výške 23,52 eur mesačne a v období od 1. januára 2018 do 30. apríla 2018 vo výške 23,68 eur mesačne. Opakovaný príspevok náhradnému rodičovi v období od 1. februára 2018 do 30. apríla 2018 vo výške 176,84 eur mesačne. Rodičovský príspevok pri starostlivosti o zverené dieťa v období od 1. augusta 2015 do 31. augusta 2015 vo výške 203,20 eur, v období od 1. septembra 2016 do 30. apríla 2017 vo výške 203,20 eur mesačne, v období od 1. mája 2017 do 31. decembra 2017 vo výške 213,20 eur mesačne a v období od 1. januára 2018 do 31. januára 2018 vo výške 214,70 eur mesačne. Príspevok na starostlivosť o dieťa v období od 1. septembra 2015 do 31. decembra 2015 vo výške 230,- eur mesačne a v období od 1.

januára 2016 do 31. augusta 2016 vo výške 280,- eur mesačne. Jednorazový príspevok pri zverení do náhradnej starostlivosti v období od 1. septembra 2016 do 30. júna 2016 vo výške 500,- eur. Opakovaný príspevok dieťaťu zverenému do náhradnej starostlivosti v období od 1. januára 2015 do 31. augusta 2017 vo výške 138,13 eur mesačne a v období od 1. septembra 2017 do 30. apríla 2018 vo výške 139,09 eur mesačne.

2.6 Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na žiadanom určení, bez ktorého by bolo jej dedičské právo (právo dediť) neisté. Ohľadom nároku na dedenie spolužijúcich osôb súd uviedol, že musí byť splnená jednak podmienka žitia v spoločnej domácnosti s poručiteľom najmenej rok pred jeho smrťou a ďalšia z dvoch podmienok, že sa starali o spoločnú domácnosť alebo boli výživou odkázaní na poručiteľa. Spornou v danom prípade bola tá skutočnosť, či na strane žalobkyne sú splnené predpoklady pre aplikáciu ustanovenia § 475 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to jej spôsobilosť dediť titulom osoby, ktorá žila s poručiteľkou najmenej po dobu jedného roka pred smrťou v spoločnej domácnosti a bola výživou odkázaná na poručiteľku. Žalobkyňa a žalovaný urobili nesporným, že žalobkyňa skutočne žila v byte s poručiteľkou po dobu najmenej jedného roka pred jej smrťou, ale žalovaný rozporoval tvrdenie žalobkyne, že bola odkázaná výživou na poručiteľku. Súd zhodne so žalobkyňou, ale aj s uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 26D/621/2018-149 z 13. mája 2019 poukázal na odborný komentár k ustanoveniu § 475 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za osobu odkázanú výživou na poručiteľa sa považuje aj osoba, ktorá nemala vlastný zdroj príjmov na úhradu svojich osobných potrieb a nemala voči nikomu nárok na ich úhradu, poručiteľ jej však dobrovoľne a bezplatne toto plnenie poskytoval. Pôjde zväčša o príbuzných v pobočnej línii, ale aj o známych či priateľov. Patria sem aj osoby zverené poručiteľovi do pestúnskej starostlivosti, prípadne pestún, o ktorého sa poručiteľ staral" (in: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I., II. § 1 - 880. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 1656-1658). Súčasne súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 21Cdo 3233/2009), v ktorom dovolací súd vyslovil, že požiadavka „odkázanosti" dediča „výživou" na poručiteľa v zmysle ustanovenia § 474 ods. 1 a § 475 ods. 1 Obč. zák. je splnená vždy vtedy, keď poručiteľ, aj bez povinnosti vyplývajúcej zo zákona, buď úplne zabezpečoval pokrytie všetkých potrieb výživy dediča, alebo sa na pokrytí týchto potrieb aspoň významnou mierou podieľal; v druhom z uvedených prípadov nie je rozhodujúce akým spôsobom a z akého (právneho) dôvodu boli pokryté zostávajúce potreby výživy dediča. Otázka „významnosti" miery, s akou sa poručiteľ podieľal na výžive dediča, je vždy otázkou posúdenia konkrétnych okolností prípadu." (Krajčo, J., Občiansky zákonní pre prax Komentár. Judikatúra NS SR, NS ČR, ESD, ESĽP. Bratislava: EUROUNION, 2015, s. 2056).

2.7 Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že poručiteľka sa o žalobkyňu vzorne starala. Medzi nimi sa vytvoril blízky citový vzťah a poručiteľka výrazne prispievala zo svojich príjmov na výživu žalobkyne, keďže suma, ktorou štát prispieval poručiteľke (138,13 eur, resp. 139,09 eur) v žiadnom prípade nemohla postačovať na zabezpečenie všetkých potrieb žalobkyne, ako napríklad strava, ošatenie, zdravotná starostlivosť, voľnočasové aktivity. Žalobkyňa bola teda odkázaná aj na príjem poručiteľky. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Okresného súdu Prešov, sp. zn. 13C/50/2018 z 29. novembra 2018, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zdržať sa zásahov do užívania bytu č. X, nachádzajúceho sa na X. poschodí, vo vchode č. XX bytového domu so súpisným číslom XXXX, postaveného na parcele registra „C" parcelné číslo XXXXX/X a zapísaného na LV č. XXXXX vedenom Okresným úradom Prešov, Katastrálnym odborom pre k. ú. Prešov, obec Prešov, okres Prešov, ktorý užíva maloletá I. T. a žalobkyňa počas starostlivosti o ňu, a to až do právoplatného skončenia dedičského konania po E.. E. C., ktoré je vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 26D/621/2018. Predmetné neodkladné opatrenie bolo vydané na návrh G. T., ktorej bola žalobkyňa zverená do starostlivosti, pričom podľa odôvodnenia tohto uznesenia po smrti poručiteľky žalovaný (jej brat), neprejavil žiaden záujem o ďalšiu starostlivosť o maloletú I., aj keď mal vedomosť, že E.. E. C. túto milovala ako vlastné dieťa a chcela si ju nezrušiteľne osvojiť. Pretože je sesternicou E.. E.S. C. (aj žalovaného) a nemala srdce dieťa vrátiť späť do detského domova, rozhodla sa požiadať o zverenie maloletej do jej náhradnej osobnej starostlivosti. S maloletou sa dobre poznali, často ju s poručiteľkou navštevovala a vytvorila si k nej citový vzťah. Žalobkyňa považuje za svoju povinnosť bojovať za práva maloletej I. T., pretože by si to určite priala aj jej zomrelá pestúnka a vie, že pokiaľ tak neurobí ona, nik maloletej nepomôže. Nesleduje tým žiaden svoj osobný prospech, pretože žiaden osobný prospech (napríklad finančný), zo starostlivosti o maloletú nemôže mať, okrem jej lásky. Nechce, aby sa zničil sen E.. C., že maloletú riadne vychová, že jej dá vzdelanie, lásku, starostlivosť a že ju zabezpečí aj finančne. V tomto naplnení sna E.. C. chce pokračovať. Aj z tohto vyplýva, že poručiteľka si ku žalobkyni vytvorila blízky citový vzťah, a preto sa súd stotožnil so žalobkyňou, že miera

starostlivosti o ňu, prekračovala bežnú pestúnsku starostlivosť a poručiteľka sa podieľala na jej výžive aj svojimi prostriedkami.
2.8 Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobkyňa splnila všetky podmienky, aby mohla byť dedičkou po poručiteľke a dedila v III. skupine, a v tomto dôsledku žalobe vyhovel.
2.9 Vo vzťahu k námietke žalovaného, že od vydania uznesenia o ustanovení procesného opatrovníka došlo k zmene stavu, keďže zákonní zástupcovia žalobkyne už aktuálne nie sú v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody, súd uviedol, že Okresný súd Prešov prostredníctvom súdneho komisára uznesením, č. k. 26D/621/2018-157 z 2. júla 2019 odkázal opatrovníka maloletej I. T. na podanie žaloby na Okresný súd Prešov o určenie, že maloletá je dedičom po poručiteľke. K zrušeniu procesného opatrovníctva v dedičskom konaní nedošlo, pričom súd nemá oprávnenie preskúmavať predmetné rozhodnutia. Navyše rodičia sa o maloletú dlhodobo vôbec nezaujímajú a žiadnym spôsobom sa s ňou nekontaktujú, čo nepochybne vyplýva aj z toho, že maloletá bola zverená do náhradnej osobnej starostlivosti G. T..
2.10 K žalovaným napadnutému petitu súd konštatoval, že žalobkyňa sa riadila uznesením okresného súdu, pričom petit bol ňou iba spresnený.
2.11 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 137 písm. c) CSP, § 474 ods. 1, ods. 2, § 475 ods. 1 Občianskeho zákonníka.
2.12 Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalobkyni proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. 3.1 Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ustanovení § 365 ods. 1 CSP, ktorá mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
3.2 K odvolacej námietke, že neboli splnené procesné podmienky tvrdil, že zákon č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblastí sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti v ustanovení § 5 ods. 5 písm. a) bod 1. upravuje postavenie a pôsobnosť úradov práce, sociálnych vecí a rodiny tak, že úrad má pôsobnosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci v rozsahu svojej pôsobnosti. V zmysle ustanovenia § 73 ods. 2 písm. b) ZoSOD a SK úrad môže vykonávať napr. funkciu kolízneho opatrovníka podľa zákona o rodine, či funkciu opatrovníka podľa zákona o rodine. ZoSOD a SK však úradom práce nedáva možnosť vykonávať funkciu tzv. „procesného opatrovníka“ podľa Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie sa však s touto jeho námietkou v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nevysporiadal. Ďalej tvrdil, že oprávnenie podať žalobu na určenie, že maloletá je dedičkou nepriznáva úradu ani ustanovenie § 73 ods. 2 písm. d), v ktorom je upravená pôsobnosť úradu vo vzťahu k možnostiam podania návrhov na súd. Napriek tomu bol úrad maloletej súdom ustanovený za procesného opatrovníka a dokonca (aj napriek vedomosti, že takúto kompetenciu a ani právnu subjektivitu nemá) za maloletú podal žalobu. Zdôraznil, že v konaní túto nesprávnosť namietal, a to aj s poukazom na to, že úrady práce, sociálnych vecí a rodiny od 1. januára 2015 nedisponujú právnou subjektivitou, nakoľko právna subjektivita prešla z úradov práce sociálnych vecí a rodiny na ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny. Súd prvej inštancie túto nesprávnosť ustanovenia za procesného opatrovníka neskúmal, a aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že žalobu, o ktorej rozhodoval, podal subjekt, ktorý na jej podanie nemal žiadnu procesnú spôsobilosť, konanie nezastavil a dokonca tejto žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Mal za to, že ani Občiansky zákonník, ani Civilný sporový poriadok neumožňujú súdu ustanoviť za opatrovníka maloletej v takomto konaní úrad. V nadväznosti na to podotkol, že k zrušeniu procesného opatrovníctva nedošlo aj napriek tomu, že sa zmenili pomery a dôvody procesného opatrovníctva pominuli, keďže rodičia maloletej (jej zákonní zástupcovia) už nie sú vo výkone trestu odňatia slobody a súd mal vedomosť o tom, že úrad nemôže byť procesným opatrovníkom maloletej v tomto konaní.
3.3 Namietané porušenie práva na spravodlivý proces vzhliadol v postupe súdu prvej inštancie, ktorý nevyužil zákonom dané možnosti na odstránenie nedostatku tejto procesnej podmienky a procesnú nesprávnosť nenapravil, ako aj v uznesení vydanom notárom ako súdnym komisárom, sp. zn. 26D/621/2018 zo 17. októbra 2018, ktorým bol žalobkyni ustanovený za procesného opatrovníka nespôsobilý subjekt a ktoré malo vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

3.4 V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvej inštancie poukázal na tretí výrok rozsudku Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 17P/63/2014 z 28. januára 2016, ktorým súd rozhodol o povinnosti rodičov platiť výživné na maloletú, pričom podľa neho práve táto vyživovacia povinnosť bola súdom jasne stanovená ako povinnosť rodičov maloletej, ktorá im vyplýva z ustanovenia § 51 zákona o rodine. Poručiteľka ako pestúnka nemala povinnosť prispievať žalobkyni na výživu, nakoľko táto bola odkázaná na výživu svojich biologických rodičov. Vyživovacia povinnosť neprechádza z rodičov dieťaťa na pestúna, pretože ide o povinnosť, ktorú majú rodičia dovtedy, kým dieťa nie je schopné samo sa živiť. Z toho je zrejmé, že podmienka odkázanosti výživou na poručiteľku v danom prípade nemohla byť splnená. Za kľúčový znak pri posúdení odkázanosti osoby výživou na poručiteľku považoval dobrovoľnosť, pričom podotkol, že žalobkyňa bola zverená poručiteľke do dočasnej pestúnskej starostlivosti rozhodnutím súdu, bez akéhokoľvek príbuzenského vzťahu. Dôkazom toho, že povinnosť vyživovať žalobkyňu svedčí len jej rodičom, je rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14CoP/40/2016 z 19. júla 2016, ktorým bol potvrdený vyššie citovaný rozsudok, v ktorom odvolací súd uviedol, že vzhľadom na uvedené rozhodol prvostupňový súd správne, keď ako matke, tak aj otcovi maloletého dieťaťa uložil plnenie vyživovacej povinnosti, ktorá im vyplýva z ust. § 62 ods. 1 zákona o rodine, a to vzhľadom na ich momentálnu situáciu vo výške minimálneho zákonného výživného v zmysle ust. § 62 ods. 3 zákona o rodine. Keďže súd prvej inštancie nebral do úvahy právne posúdenie veci uskutočnené vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (vydanom notárom ako súdnym komisárom) a jeho právny názor, pre ktorý nepovažoval žalobkyňu za dedičku a tento odklon nijako neodôvodnil, napadnutý rozsudok hodnotil ako rozsudok, ktorý je v rozpore s princípom právnej istoty.
3.5 Vo vzťahu k namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam argumentoval tým, že žalobkyňa svoje tvrdenia o tom, že poručiteľka jej prispievala na výživu vo veľmi výraznej miere nepodložila žiadnymi relevantnými listinnými dôkazmi, ktoré by tieto tvrdenia preukazovali. Podobne len za akési dohady úradu označil tvrdenie uvedené v žalobe, že poručiteľke na pokrytie všetkých potrieb maloletej nemohol postačovať opakovaný príspevok dieťaťu, ktorý bol maloletej poskytovaný štátom. Zároveň poukázal na predbežný názor súdu vyjadrený na pojednávaní konanom 26. júna 2020 o tom, že z pohľadu súdu ide len o „dohady“ žalobkyne, ktoré nepodložila žiadnymi listinný dôkazmi, ktorý dokonca zopakoval. Vzhľadom na uvedené nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že poručiteľka prispievala žalobkyni na výživu vo veľmi výraznej miere. Ďalej pripomenul, že časť citácie odborného komentára, o ktorú sa pri rozhodovaní opieral súd prvej inštancie obsahuje aj slovné spojenie „a nemala voči nikomu nárok na ich úhradu“, z ktorého podľa neho jednoznačne vyplýva, že žalobkyňu ani na základe tohto odborného komentára nie je možné považovať v zmysle zákona za „osobu odkázanú výživou na poručiteľku“, nakoľko táto mala a stále má nárok na úhradu voči svojím zákonným zástupcom (rodičom). Rovnako za dôkaz, ktorý by preukazoval odkázanosť žalobkyne na poručiteľku nepovažoval ani uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C/50/2018, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie vzťahujúce sa na byt poručiteľky, o ktoré sa pri rozhodovaní opieral súd prvej inštancie a z ktorého vyvodil záver, že poručiteľka si ku žalobkyni vytvorila blízky citový vzťah, a preto sa stotožnil so žalobkyňou, že miera starostlivosti o ňu prekračovala bežnú pestúnsku starostlivosť a poručiteľka sa podieľala na výžive žalobkyne aj svojimi prostriedkami. Súčasne trval na tom, že v konaní nebola preukázaná ani výška nákladov na výživu/starostlivosť o maloletú.
3.6 Voči výroku o trovách konania namietal, že so zreteľom na vyššie uvádzané skutočnosti je nesprávny a nezákonný.
3.7 Nad rámec uvedeného konštatoval, že úrad si pri podaní žaloby zrejme neuvedomil ani to, že podaním žaloby a prípadným rozhodnutím o tejto žalobe, ktoré by bolo v prospech maloletej, by vzhľadom na nedostatok veku maloletej došlo k tomu, že v prípade dedenia majetku po poručiteľke by na nadobudnutie tohto majetku bolo potrebné súdne rozhodnutie, ktorým by bol nahradený súhlasný prejav vôle maloletej, samozrejme za účasti rodičov (zákonných zástupcov maloletej) a s udržaním ktorého by maloletej nepochybne vznikli nemalé náklady, pričom je otázne, akým spôsobom by došlo k znášaniu týchto nákladov, keďže úrad by tieto náklady na udržiavanie tohto majetku iste neznášal. Nadobudnutý majetok by pre nedostatočný vek žalobkyne spravovali jej rodičia, pričom na správu tohto majetku by bolo potrebné uhrádzať náklady s tým spojené (energie, bytový fond a pod.), pričom tu je dôvodná obava, či by k týmto úhradám zo strany rodičov maloletej aj vzhľadom na zistené okolnosti (v konaní o zverení maloletej do pestúnskej starostlivosti) o ich životných podmienkach aj reálne došlo a či by v konečnom dôsledku nedošlo k vystaveniu žalobkyne prostredníctvom jej rodičov riziku exekučného konania.
3.8 Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a), b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby konanie zastavil, prípadne, aby napadnutý rozsudok

súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamieta. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa podaním z 15. októbra 2020, v ktorom uviedla, že v jej prípade mal súd za preukázané, že poručiteľka zo svojich vlastných príjmov prispievala na jej výživu, pričom za jej jediný príjem možno považovať len opakovaný príspevok dieťaťu zverenému do náhradnej starostlivosti vo výške 138,- eur a 139,- eur. Preto len ťažko možno predpokladať, že tento jej príjem pokryl zabezpečenie všetkých jej potrieb. Čo sa týka otázky ustanovenia úradu ako procesného opatrovníka mala za to, že žalovaný nesprávne vychádzal z jazykového výkladu právnej normy a nezohľadnil účel a zmysle zákona. V dedičskom konaní, kde je dedičom maloleté dieťa, ktoré z objektívnych príčin nemôže byť zastúpené v konaní zákonným zástupcom je ustanovenie úradu za opatrovníka v konaní relevantné a účelné. Inštitút procesného opatrovníka je zriadený z dôvodu, aby sa vyrovnala potenciálna nerovnosť strán v konaní. S ohľadom na skutočnosť, že v prípade všetkých konaní, ktoré sa týkajú maloletých, je vždy potrebné konať v ich záujme, ustanovenie úradu, ktorý má v štruktúre orgánov verejnej moci špecifické postavenie (práve z dôvodu podstaty jeho činnosti) je dôvodné, keďže tým sa zabezpečí plnohodnotná reprezentácia záujmov maloletého dieťaťa v konaní. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd odvolanie proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie zamietol.

5. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný podaním z 11. marca 2021, v ktorom uviedol, že doposiaľ nie je zrejmé, na základe akých listinných či iných dôkazov mal súd dospieť k názoru, že poručiteľka mala i zo svojich vlastných príjmov prispievať na výživu žalobkyne, keďže zo strany žalobkyne, ako ani zo strany úradu takéto dôkazy v konaní neboli produkované. Ohľadom námietky týkajúcej sa ustanovenia úradu ako procesného opatrovníka v plnom rozsahu odkázal na dôvody uvedené v odvolaní ako aj v jeho písomných podaniach, ktoré predložil súdu prvej inštancie v prvoinštančnom konaní. Nesúhlasil ani s tým, že by si ustanovenie § 68 CSP vykladal len z hľadiska jazykového výkladu, keďže je nevyhnutné rešpektovať zákonodarcom určený zoznam subjektov, ktoré môžu byť za procesného opatrovníka ustanovené. Poukázal tiež na dôvodovú správu k ustanoveniu § 68 CSP, podľa ktorej navrhované ustanovenie má inštruktívnu povahu a záväzným spôsobom stanovuje poradie osôb, ktoré môže súd za procesného opatrovníka ustanoviť. Na prvom mieste súd ustanovuje príbuzného v priamom či pobočnom rade bez ohľadu na stupeň príbuzenstva - dôležitým je predpoklad, že bude fyzickú osobu s nedostatkom procesnej spôsobilosti zastupovať svedomito, teda bude dôsledne hájiť jej záujmy. Iba v prípade, ak súd takúto osobu nezistí, ustanoví sa za opatrovníka obec podľa kritéria posledného známeho trvalého pobytu, ktorý súd zistí z registra obyvateľov Slovenskej republiky. Ako ultima ratio sa výnimočne pripúšťa ustanovenie súdneho úradníka, a to podľa kritéria vzniku nebezpečenstva z omeškania, teda v prípadoch, kedy by zisťovaním osoby príbuznej alebo blízkej mohli byť ohrozené alebo poškodené práva alebo oprávnené záujmy fyzickej osoby s nedostatkom procesnej spôsobilosti (zastúpeného). Trval na to, že v konaní sa nikto nezaoberal tým, či rodičia žalobkyne nemôžu žalobkyňu v konaní pred súdom skutočne zastúpiť, ako jej zákonní zástupcovia tak, ako to predpokladá ustanovenie § 68 CSP. Takýmto ustanovením procesného opatrovníka došlo k odňatiu práv nielen žalobkyne, ale aj jej zákonných zástupcov, ba čo viac, v konaní zastupuje žalobkyňu subjekt, ktorý ani nemá právnu subjektivitu a nie je subjektom, ktorý by mohol byť „procesným opatrovníkom“ v zmysle CSP. Na základe uvedených skutočností žalovaný opakovane navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a), b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby konanie zastavil, prípadne, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamieta.

6. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného v súdom určenej lehote nevyjadrila.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmavaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmavať z iných dôvodov, než ktoré

boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.
Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

11. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že súd prvej inštancie prostredníctvom notára JUDr. Vladimíra Čuchtu povereného funkciou súdneho komisára v dedičskej veci po nebohej E.. E. C. uznesením, č. k. 26D/621/2018-74 zo 17. októbra 2018 ustanovil za procesného opatrovníka pre maloletú dedičku I. T., F.. XX.XX.XXXX, bytom Č. XXXX/XX, H. na ochranu jej práv a oprávnených záujmov v dedičskom konaní Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov. Súd v odôvodnení tohto uznesenia okrem iného uviedol, že z rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 17P/63/2014-110 vyplýva, že obidvaja rodičia maloletej I. T. sú vo výkone trestu odňatia slobody. Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 29P/163/2018 doposiaľ nerozhodol, komu bude maloletá I. T. zverená do náhradnej osobnej starostlivosti, resp. do pestúnskej starostlivosti. Následne súd citoval ustanovenia § 68 ods. 1 CSP a § 69 CSP. Zároveň súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v tejto súvislosti uviedol, že Okresný súd Prešov prostredníctvom súdneho komisára uznesením, č. k. 26D/621/2018-157 z 2. júla 2019 odkázal opatrovníka maloletej I. T. na podanie žaloby na Okresný súd Prešov o určenie, že maloletá je dedičom po poručiteľke. K zrušeniu procesného opatrovníctva v dedičskom konaní nedošlo, pričom súd nemá oprávnenie preskúmavať predmetné rozhodnutia. Navyše rodičia sa o maloletú dlhodobo vôbec nezaujímajú a žiadnym spôsobom sa s ňou nekontaktujú, čo nepochybne vyplýva aj z toho, že maloletá bola zverená do náhradnej osobnej starostlivosti G. T..

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov ako opatrovníka maloletej I. T. odkázal na podanie žaloby o určenie, že maloletá je dedičom po poručiteľke uznesením, č. k. 26D/621/2018-157 z 2. júla 2019 vydaným prostredníctvom súdneho komisára Okresný súd Prešov a k zrušeniu tohto procesného opatrovníctva v dedičskom konaní nedošlo. Pokiaľ žalovaný argumentoval tým, že rodičia maloletej ako jej zákonní zástupcovia už nie sú vo výkone trestu odňatia slobody, odvolací súd hodnotí tento argument ako irelevantný, pretože v danej veci nie je rozhodujúce či rodičia maloletej sú na slobode, ale dôležité je to, že rodičia maloletej sa o maloletú dlhodobo nezaujímajú a žiadnym spôsobom sa s ňou nekontaktujú a že maloletá bola zverená do náhradnej osobnej starostlivosti G. T.. Ak by teda Okresný súd Prešov

nebol ustanovil maloletej za opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov, práva maloletej ako potenciálnej dedičky po poručiteľke by boli ohrozené.

13. Za týchto okolností považuje odvolací súd za nedôvodnú aj odvolaciu námietku žalovaného, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces došlo tým, že súd nevyužil zákonom dané možnosti na odstránenie nedostatku tejto procesnej podmienky a procesnú nesprávnosť nenapravil.

14. Čo sa týka namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci vzťahujúceho sa na otázku, či žalobkyňa bola výživou odkázaná na poručiteľku, odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že rodičom žalobkyne bola rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 17P/63/2014 z 28. januára 2016 uložená povinnosť platiť výživné na žalobkyňu, ani skutočnosť, že zverením žalobkyne do pestúnskej starostlivosti poručiteľky nezanikla vyživovacia povinnosť rodičov. Zároveň sa však odvolací súd nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že za kľúčový znak pri posúdení odkázanosti osoby výživou na poručiteľku je potrebné považovať dobrovoľnosť a žalobkyňa bola zverená poručiteľke do dočasnej pestúnskej starostlivosti rozhodnutím súdu, bez akéhokoľvek príbuzenského vzťahu. V súvislosti s tým odvolací súd zdôrazňuje, že o zverení maloletého dieťaťa do pestúnskej starostlivosti môže rozhodnúť len súd, a preto okolnosť, že žalobkyňa bola zverená do pestúnskej starostlivosti poručiteľky rozhodnutím súdu je pre posúdenie dobrovoľnosti irelevantná. Avšak nie menej dôležitým predpokladom pre vznik pestúnskej starostlivosti je rozhodnutie budúceho pestúna stať sa pestúnom a vziať si konkrétne dieťa do pestúnskej starostlivosti, ktoré je založené na absolútnej dobrovoľnosti, keďže zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva žiadnej fyzickej osobe povinnosť byť pestúnom alebo vziať si do pestúnskej starostlivosti konkrétne dieťa. Teda aj poručiteľka sa dobrovoľne rozhodla stať sa pestúnkou žalobkyne a tieto jej rozhodnutia predchádzali rozhodnutiu súdu, ktorým jej bola žalovaná zverená do pestúnskej starostlivosti.

15. Žalovaný v odvolaní tiež namietal, že súd nebral do úvahy právne posúdenie veci uskutočnené vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí (vydanom notárom ako súdnym komisárom) a jeho právny názor, pre ktorý nepovažoval žalobkyňu za dedičku a tento odklon nijako neodôvodnil, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok hodnotil ako rozsudok, ktorý je v rozpore s princípom právnej istoty.

16. Podľa čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

17. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

18. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

19. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia odvolací súd konštatuje, že uznesenie Okresného súdu Prešov vydané notárom JUDr. Vladimírom Čuchtom ako súdnym komisárom, č. k. 26D/621/2018-95 zo 16. januára 2019, ktorým bola účasť žalobkyne v dedičskom konaní ukončená, nielenže nie je rozhodnutím v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, ale toto uznesenie ani nenadobudlo právoplatnosť, keďže bolo uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 26D/621/2018-149 z 13. mája 2019 zrušené a vec bola vrátená notárovi ako súdnemu komisárovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Preto odvolací súd nevidí dôvod, pre ktorý by mal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku brať do úvahy právne posúdenie uskutočnené notárom ako súdnym komisárom v tomto rozhodnutí a odôvodňovať odklon od neho a už vôbec nie je odvolaciemu súdu zrejmé ako mohlo nezohľadnenie tohto zrušeného rozhodnutia v napadnutom rozsudku narušiť právnu istotu žalovaného.

20. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že žalobkyňa svoje tvrdenie o tom, že poručiteľka jej prispievala na výživu vo veľmi výraznej miere nepodložila žiadnymi relevantnými listinnými dôkazmi, ktoré by tieto tvrdenia preukazovali a že v konaní nebola preukázaná ani výška nákladov na výživu/starostlivosť o maloletú, odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. IV. ÚS 489/2011-13 z 10. novembra 2011, v ktorom ústavný súd vyslovil, že obligatórnym zákonným hľadiskom pri určovaní výšky výživného je osobný výkon starostlivosti, ktorý zákon o rodine nepochybne kladie na roveň finančnému zabezpečeniu výživy. Vychádzajúc z tohto právneho názoru má odvolací súd za to, že v prvoinštančnom konaní bol preukázaný osobný výkon starostlivosti o žalobkyňu a táto skutočnosť ani nebola žalovaným spochybňovaná.

21. Súčasne odvolací súd uvádza, že mu je známe aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 88/2017 z 19. marca 2018, podľa ktorého prídavok na dieťa je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva rodičovi či inej oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa. I keď povinnosť prispievať na výživu maloletých majú predovšetkým rodičia a vyplácanie prídavkov na deti nenahradzuje plnenie tejto povinnosti, predsa len (aj úradmi alebo inštitúciami iných štátov) vyplácané rodinné prídavky (rodinné dávky, vyrovnávacie dávky alebo ich doplatok) môžu sčasti uhradiť odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Súd pri určovaní výšky výživného na maloleté dieťa musí preto prihliadať aj na to, do akej miery sú potreby maloletého hradené z takýchto zdrojov.

22. V nadväznosti na citované rozhodnutie dovolacieho súdu odvolací súd zdôrazňuje, že akceptuje argumentáciu žalovaného, že žalobkyňa poberala opakovaný príspevok dieťaťu zverenému do náhradnej osobnej starostlivosti a poručiteľka poberala na žalobkyňu prídavok na dieťa, z ktorých poručiteľka uhrádzala výdavky zapríčinené potrebami žalovanej a rovnako poručiteľka mala na tento účel k dispozícii aj výživné platené jej rodičmi. Avšak podľa názoru odvolacieho súdu ani na základe tejto skutočnosti nemožno dospieť k záveru, že tieto peňažné prostriedky stačili na výživu žalobkyne a poručiteľka nemusela na jej výživu vôbec prispievať z vlastných peňažných prostriedkov. Napokon pre určenie, či žalobkyňa je dedičkou po poručiteľke v III. dedičskej skupine nie je rozhodujúca skutočnosť, v akej výške poručiteľka prispievala na výživu žalobkyne, ale skutočnosť, že na výživu žalobkyne prispievala.

23. Pokiaľ sa žalovaný obáva následkov, ktoré bude mať pre žalobkyňu nadobudnutie dedičstva po poručiteľke, odvolací súd nepopiera, že žalovaný ako potenciálny podielový spoluvlastník majetku, podielovou spoluvlastníčkou ktorého bude s vysokou pravdepodobnosťou aj žalobkyňa, môže mať dôvodné pochybnosti o jej schopnosti uhrádzať záväzky spojené s týmto majetkom. Na druhej strane odvolací súd konštatuje, že súd môže prostredníctvom notára ako súdneho komisára, o majetku ktorý tvorí dedičstvo po poručiteľke rozhodnúť aj tak, že nehnuteľnosti, ktoré sú súčasťou dedičstva nadobúda žalovaný s tým, že je povinný vyplatiť žalobkyni peňažnú sumu zodpovedajúcu jej dedičskému podielu. Navyše za predpokladu zdedenia určitého majetku by mal byť žalobkyni ustanovený majetkový opatrovník, ktorý bude povinný spravovať jej majetok v jej záujme a tak predchádzať tomu, aby bola žalobkyňa vystavená finančnej neistote.

24. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyni v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).